
16. Søndag efter Trinitatis

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

16. Søndag efter Trinitatis	4
16. SØNDAG EFTER TRINITATIS	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

16. Søndag efter Trinitatis

16. SØNDAG EFTER TRINITATIS

Prædikedag 16. SØNDAG EFTER TRINITATIS

Prædikedato 28. september 1941

Prædiketekst Lukas 7,11-17

Prædikested Vedersø Kirke

Prædiken ID P280941-01

Kilde (Web. Med Ordets Sværd, 5-9)

16. Søndag efter Trinitatis.

Der er to Indvendinger mod denne Historie. Den første hedder: Den er Løgn. Døde Folk bliver i Kisten. — Den anden hedder: Selv om den var sand, hvad hjælper den saa mig? Jeg har mistet og faar ikke igen, selv om en gammel Kvinde et eller andet ligegyldigt Sted for saa og saa mange Evigheder siden fik det.

Til den første Indvending siger vi:

Vi kan klare os med den allegoriske Fortolkning. Vi gaar kun ind paa, hvad det *betyder*, det, der skete. Og det betyder jo, at hvor Jesus er, er alt Haab aldrig ude; han er Livets Herre; han magter at skabe Liv selv ud af dødt; en hel Egn, et helt Folk, en hel Kirke kan sove, ja, kan sove saa haardt, at de er døde. Men naar Jesus vil, naar hans Time er inde, da lader han en Opvækkelse ske; og det, der var umuligt, ser vi spire og gro for vore Øjne; de aandeligt døde bliver vakte, levende Mennesker. Han byder: Du unge Mand, jeg siger dig, staa op; og den døde rejser sig og begynder at vidne. Til sin gamle troende Mors store Lykke. Alt som skrevet staar: Og han gav ham til hans Mor.

Ja, ja, det er jo en Fortolkning, der lader sig høre. Men vi har ingen Brug for Fortolkning. Vi tager Historien, som den virkelig staar; vi tror, at den fortæller om noget, der skete. “Jamen det *kan* jo ikke ske”. Muligvis ikke. Men vi har set saa meget ske, der ikke kunde ske. Den Tid, vi oplever, har ligefrem gjort os blaserede. Hvad der var en Vittighed i Gaar, er fuld, blodig Virkelighed i Dag. Og gaar vi fra Historien til Teknikken, myldrer det ogsaa der med Undere. Hvad vilde Gorm den Gamle sige til at faa Telefon og Radio ind i Jellingehøjene?

Et Under er jo en Handling, vi ud fra vort foreløbige Kendskab til Naturlovene maa erklære for umulig. Jesus har haft dybere Kendskab til disse Naturlove end vi. De har deres Grund i Gud, og Jesus er Guds Søn. Allerede nogle af hans Undere er ikke Undere for os længere. Uddrivelsen af onde Aander f. Ex. Jesus anvendte simpelthen Chokbehandling.

Jamen Opvækkelse af døde! Blodet koagulerer jo. Ja, hvad saa? Saa faar det min Sandten koagulere tilbage igen. Hvad er det for en Betydning at tillægge Legemet! Vi, som ikke engang ved, om vi overhovedet har noget Legeme! Hvor var det velgørende i sin Tid hos Professor Kroman at faa at vide, at et Menneske aldrig kunde naa til Vished om, at der stod en Stol, aldrig kunde naa længere end til Forestillingen om en Stol. Det gav endelig igen Sjælen den primære Stilling og satte det uforskammede Legeme paa Plads.

Saa meget Skind og saa lidt Pølse. Ingenting er sagt med alt dette her. Nej, det, der skal siges, er, at det at være Kristen er at regne med irrationelle Størrelser. At være Kristen er at have lært af Jesus at tro paa Gud. Er af Jesus at have lært det underlige at tro paa det underlige, der hedder Gud. Gud er det eneste underlige i Verden. Naar han er til, er der intet andet underligt mer.

At Jesus kunde rejse en død fra Baaren, er da en ganske selvfølgelig Ting. Uforstaaeligt havde det været, om han, Guds Søn, ikke havde kunnet det. Han kunde det, og nu gjorde han det. Saadan er det fortalt, og saadan tror vi det. Ganske bogstaveligt. Havde han sagt nogle dybe og skønne trøstende Ord til Enken, nuvel, det havde været dejligt, det havde været Æstetik. Nu rejste han den døde op fra Ligkisten. Det er Religion.

Men hvorfor gjorde han det? Hvad skulde det nytte til? Hvad hjælper det, at eet Menneske blev trøstet, naar alle vi andre beholder vor Kval? Det er bare blevet værre for os. Vi føler det som en Uret. Hvorfor skulde den Enke merbegunstiges? Nu har vi set, han kan, og dog lader han os ligge i vor Fortvivelse og vort Savn.

Mine Tilhørere, det ligger ikke for mig at bekende for andre end for min Gud. Men jeg vil gøre en Undtagelse. I ved, jeg har skrevet et Skuespil, hvor en brændende Tro kalder en død tilbage til Livet. Det er een Ting. En anden Ting er, at jeg som Præst er kommen til Sygelejer, hvor jeg ikke havde Kræfter eller Mod eller Trostrods nok til at bede om Helbredelse. Jeg har staaet ved saa strenge Sygelejer, at jeg blot har kunnet bede til Gud om, at det maatte faa Ende. Men det fik ikke Ende. Der gik Dag efter Dag, Uge efter Uge. Og det var ikke Gud, der bragte Enden paa Smerten, da den endelig kom. Det var blot Naturen, der gav op. Da har jeg bittert kunnet sige til mig selv: Som Digter giver du de Døde Livet ved Troens Hjælp, men som Præst kan du ikke engang skaffe en lidende Døden.

Det sker maaske endda ikke helt sjældent, at Præsten er i Menigheden den, der har den skrøbeligste Tro. Der er Folk, der ved Besked med Troen, og der er andre, der har den, og de kan nok være til Nytte for hinanden. Lad den Ordning staa!

For det er jo hændt mig, at naar jeg saa stod dér, bedsk og fattig, ved Liget, da saa jeg, at Jesus var blevet stor hos dem, der havde mistet. Nu var det da deres eneste Trøst og Styrke, at Frelseren var til. At de vidste om ham, at han er den, der opvækker døde. Det var for dem den eneste Tale, der havde Værd, at der var en saadan Undernes Mester til: han kunde lade de Øjne, der nu var bristet, se det evige Lys, han kunde give de Lemmer, der nu segnede mod Forraadnelsen, Liv og Kræfter til at hæve sig højt over Stjernerne, det stivnede Hjerte i det kolde Bryst skulde sættes i Gang igen af Guds eget varme Hjerteslag, og vi, der stod her og vidste som det eneste visse, at alt var for evigt forbi, kunde af hans Naade gennem Taarerne smile et Paa Gensyn.

Da skød Livets Træ op i Dødens Have, og i Læ af det blev det flakkende Lys i Præstens Sind til en rolig Flamme. Da vidste jeg, at den kristne Kirkes Budskab til Verden var det stolteste af alle. Jeg saa ham, Livets lysende Mester, gaa sin Gang frem over alle Valpladser og Kirkegaarde, og Bølgerne maatte bære ham over Havenes graadige Dyb. Han er Evighedens Herre. Hvad gør det saa, om jeg skal sove en Dag mere eller mindre? Om det bliver uden for Nains Byport i Dag eller først foran Verdensdommerens Stol i Overmorgen? Det er mig nok, at han vil kalde paa os, alle Moder Jords sunkne Sønner og Døtre, og at vi skal møde ham i een saliggjort Skare og takke ham med de førstes Lovsang: Der er en stor Profet oprejst iblandt os, og Gud har besøgt sit Folk.